

Минало пладне. Мнозина посетили царкинята, но между тяхъ не се оказалъ този, когото ималъ предъ видъ фараона.

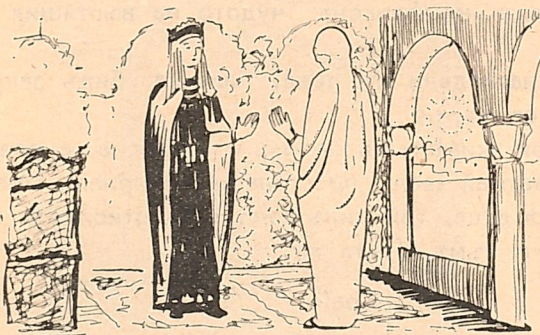
Аменготепъ казалъ на царя, че — възможно е — този и съвсемъ да не се яви, защото глашатаитѣ премълчали за безнаказаността на извършенитѣ постѣпки и за това, че царкинята ще го вземе за мъжъ; тѣ заявили само, че Бертрери ще подаде ржката си на щастливца.

Тамъ е работата! — казалъ Рамесу. — Въ стайтѣ, около приемната на царкинята, сж скрити двадесетъ тѣлохранители и щомъ дойде този, когото търсимъ, тя ще му протегне ржка, ще го хване и ще завика за помощъ. Тогава тѣлохранителитѣ ще хванатъ крадеца.

Аменготепъ не можалъ да се въздържи. Той казалъ на фараона, че този планъ е недопустимъ, съ което много го разсърдилъ. Фараона чувствувалъ, че постѣпва лошо, но се утѣшилъ съ това, че въ негова властъ е да прости уловения престѣпникъ.

Между това вече се свечерявало. Бертрери въ полумракъ седѣла въ стаята си, отпуснала замислено глава. Изведнѣжъ се втурнала въ стаята слугинята и съобщила за дохождането на още единъ човѣкъ, загърнатъ въ бѣлъ плащъ, високъ, съ черни блестящи очи, но лице закрито съ плаща.

Непознатиятъ се поклонилъ почтително, огледалъ се предпазливо наоколо и захваналъ да говори съ тихъ гласъ:

— И азъ се осмѣлихъ да се явя предъ тебе, прекрасна като Нектро. Наведи си къмъ менъ благосклонното ухо. Много мога азъ да ти разкажа. Първо, азъ по невидимъ начинъ проникнахъ въ царската съкровищница и кра-

дѣхъ скъпоценности. Второ, азъ отрѣзахъ главата на брата си.

Бертрери завикала: „Ти си най-хитрия! Твоята ржка!“ Но той държалъ ржката си подъ плаща и продължавалъ:

— Трето, азъ откраднахъ трупа на моя братъ, като приспахъ часовитѣ.

— Ето ти моята ржка! — оживено завикала царкинята.

Птагмай бавно извадилъ едната си ржка изъ подъ плаща